

Teleurstelling en Verrassing

een kerstvertelling door
J.C. LUTINGH.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

In een oogenblik stonden wij om den boom geschaard,.... blz. 17

TELEURSTELLING EN VERRASSING

EEN KERSTVERTELLING

DOOR

J. C. LUITINGH

DERDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

DE TELEURSTELLING.

„Hoezee! hoezee! 'k ben vlug ter been,
En morgen is 't vacantie.”

Zoo kwam ik zingende en springende te huis; nam mijn boekentasch van den schouder en wierp haar driemaal in de hoogte, ving haar in mijn armen weder op en drukte haar met boeken en al aan het hart, alsof ik nog nooit zooveel van haar gehouden had als thans.

„Hoezee! hoezee! 'k ben vlug ter been,
En morgen is 't vacantie,”

zong ik nogmaals, terwijl ik mijn tasch in een kast ophing, met zulk een gevoel van vrijheid en blijheid, alsof ik voorgoed van de school en mijn boeken had afscheid genomen.

Nog eens die twee regels neuriende, sprong ik twee treden tegelijk van de trap op naar de kamer, waar mijn vader zat te schrijven. Ik maakte zooveel drukte, dat hij verbaasd opkeek en zeide: „Jongen, wat mankeert je; wat heeft je zoo opgewonden?”

„Wel, vader, morgen is 't vacantie, en een heel lange ook; want we behoeven niet naar school voor negen Januari!”

„Ben je daar zoo blij om,” vroeg vader, „en — heb je me niets anders te zeggen?”

„Dat 's waar ook,” hernam ik, en één, twee, drie was ik weer de kamer uit, de trappen af en nam een papier uit de tasch, waarmede ik andermaal de trappen opstormde en dat ik, in de kamer gekomen, vader triomfantelijk voorhield. Vader keek het lijstje met aantekeningen van gedrag en vorderingen even in en het met een goedkeurenden blik teruggevende, zeide hij: „Je hebt het goed gemaakt aan het einde van dit jaar, mijn jongen! Moge het altijd zoo blijven. Ik ben er erg blij mee.”

„Vader!”

„Wel, mijn jongen!”

„Gaan we nu morgen naar oom Hein? U hebt het mij al zoo lang beloofd. U weet wel, als mijn lijst goed was”

„We zullen eens zien; maar — morgen vaart de boot niet.”

„O, vader, dat is niets, dan loopen we maar; ik ben immers vlug ter been en kan gemakkelijk twee uur loopen. Als we dan om zeven uur de deur uitgaan, kunnen we best den trein van halftien halen. 't Moet nu maar gebeuren; toe, laten we gaan, vader, u hebt het mij al zoo lang beloofd!”

„Nu, dan zullen we er maar op rekenen! Ga nu maar gauw naar moeder en laat haar je lijstje ook eens zien; want ik moet mijn schrijfwerk nog afhebben, eer we op reis kunnen gaan.”

„Hoezee! hoezee! 'k ben vlug ter been,
En morgen is 't vacantie,”

zong ik andermaal, terwijl ik opnieuw de trap afstormde naar de huiskamer, waar moeder zich bevond.

„Moe! kijk eens, hier hebt u mijn lijstje van vorderingen; en morgen gaan ik en vader op reis!”

„Vader en ik,” verbeterde moeder. Toen zij het lijstje nauwkeurig had nagezien, zeide zij vriendelijk: „Nu, ik ben blij, Hendrik, dat je zulk een goed getuigenis hebt en veel vorderingen hebt gemaakt, nu gun ik je ook graag een uitstapje; maar hoe zul je op het spoor komen, want de boot vaart immers morgen niet?”

„O, dat is niets, moeder! dan loopen we maar.”

„Loopen? dat gaat niet, mijn jongen; denk eens, we wonen goed twee uren van 't station, en dan zoo vroeg op, je zult nooit klaar zijn.”

„O, ik kan best twee uur loopen; 'k heb een paar sterke beenen, moedertje, en 'k ben al gauw twaalf jaar; zou ik dan geen loopje van twee uur kunnen maken?”

„Ja, dat denk ik wel; maar — vind je het voor vader niet een groot eind? Hij heeft niet zulke jonge beenen meer.”

Ik keek verbaasd op! Ja, 't was niet mooi van mij, maar daaraan had ik heel niet gedacht.

Moeder keek mij glimlachend aan, want ik

was wel een beetje beschaamd over mijn zelf-zucht en durfde haast niets meer zeggen.

„En het opstaan dan?” vroegde zij.

„O, ik zal wel zorgen, dat ik vroeg genoeg present ben,” antwoordde ik, ofschoon ik meer tegen het vroeg opstaan opzag dan tegen de wandeling; want 's winters vóór zeven uit het bed te komen, 't was een heele toer voor mij.

„Nu, we zullen zien,” zeide moeder.

Ik was er toch niet erg gerust op, dat ik zooveel van vader geveigd had; ook niet dat ik mij niet verslapen zou; daarom moest ik die zaakjes eerst in orde maken. Ik ging naar de keuken, en zeide tot de meid: „Mina! hoe laat sta je morgen op?”

„Om halfzeven.”

„Zou je niet een half uurtje vroeger kunnen opstaan?”

„Waarom?”

„Vader en ik (ik had de les van moeder begrepen), vader en ik gaan morgen op reis, en wij moeten precies om halfzeven de deur uit.”

„Om halfzeven? Nu, dan mag ik wel wat eerder opstaan.”

„Maar je zult je immers niet verslapen?”

„Verslapen? heb ik dat ooit gedaan?” vroeg Mina een beetje verontwaardigd.

„Dat weet ik niet; maar weet je, Mien, ik zou toch niet gaarne te laat aan 't spoor komen.”

„Nu, ik zal je morgen om zes uur roepen. Is dat vroeg genoeg?”

„Best hoor!”

Even liep ik nog vaders kamer binnen en hem vriendelijk aanziende, zeide ik: „Zoudt u 't wel kunnen doen, vader? zoo vroeg op en zulk een lang eind loopen?”

Vader begreep dadelijk dat moeder achter deze vraag zat en zeide lachend: „Ga maar vroeg naar bed en kijk morgen maar eens wie 't het langste volhoudt.”

Op reis, en dat naar Amsterdam naar oom Hein! wat een genot! Reeds lang had ik er op gehoopt. Vader had mij beloofd met Kerstmis oom een bezoek te brengen met mij, mits ik goed oppaste en mijn onderwijzer over mij tevreden was. Elk half jaar kreeg ik een lijstje mede, waarop nauwkeurig aangeteekend stond, welke vorderingen ik gemaakt had in elk vak van de school; hoe mijn gedrag geweest was en hoe dikwijls ik de school verzuimd had. Stond bijv. achter rekenkunde 1, dan was het slecht; 2 beteekende tamelijk; 3 wel; 4 voldoende; 5 goed en 6 zeer goed. Het vorige halfjaar had ik voor dat vak een 2 gekregen, want „rekenen” dat vond ik het moeielijkst van alles. Doch het vooruitzicht op reis te zullen gaan, had mij het onaangename van het cijferen over het hoofd doen zien, en ik had gerekend, tot het mij soms groen en geel voor de oogen werd. Nu had ik waarlijk een zesje daarvoor gekregen, wel een bewijs, dat

meester over mij tevreden was, want het was een zeldzaamheid, hoor, als men zulk een hoog cijfer kreeg. Ik vond het rekenen nu zelfs zóó prettig, dat ik de uren telde, die voorbij moesten gaan, eer 't gewichtig oogenblik van vertrek daar zou zijn; dan berekende ik den tijd, dien we noodig zouden hebben om aan 't naaste station van den spoorweg te komen; ja, ik maakte er een sommetje van om te weten hoeveel stappen ik doen moest om dien afstand af te leggen; ofschoon aan die laatste berekening, dunkt mij, wel wat gehaperd zal hebben.

Intusschen ging mij de tijd nog veel te langzaam voorbij! Daar het nog een uur zou duren, eer het middageten gereed was, besloot ik maar eens naar buiten te gaan en mijn kamerads van mijn blijdschap deelgenoot te maken. Buiten gekomen, keek ik naar de lucht, en — ik schrikte geweldig; 't was guur en koud en veel donkerder dan gewoonlijk.

De wind was noordelijk geworden en blies mij scherp in het gezicht; maar, dacht ik, die kan morgen wel weer zuid-westelijk zijn. Aan den horizon echter pakten donkere wolken zich samen; als 't morgen maar niet regende of sneeuwde; doch het was toch ook wel mogelijk, dat het van nacht begon te vriezen, en dan hadden we immers morgen mooi weer?

Toch deed zich de koude geducht voelen en ik keerde naar huis terug. In de gang sloeg ik een blik op het weerglas. Het stond

op veranderlijk; 't kon morgen toch ook wel heel mooi weer zijn; och, wat een teleurstelling zou dat voor mij wezen, als 't morgen eens regende. Ik werd er heelemaal stil onder en had weinig te vertellen.

Aan tafel vroeg vader aan Mina ons morgen om zes uur te wekken. Zij keek mij lachend aan en zeide toen: „Ja, ja, mijnheer, daar weet ik al alles van.” Moeder maakte na den eten alles gereed, wat we voor de reis noodig zouden hebben.

Op mijn verzoek mocht ik vroeg naar bed gaan, want anders moest ik mij eens verslapen, dacht ik. Ik kon aan weinig anders denken; zelfs mijn avondbede was ditmaal niet zeer ernstig; mijn hart was geheel vervuld van de reis. Wel dacht ik, toen ik onder de dekens kroop, ik hoop dat onze lieve Heer morgen maar goed weer mag geven; en met dien zucht op de lippen sliep ik dadelijk in.

Ik droomde, dat ik op reis zou gaan en de meid vergeten had mij te roepen; dat ik wakker werd en het reeds geheel dag was; dat ik mij haastig aankleedde en vader alleen weg was gegaan. Ik begon te schreien en . . . werd wakker. Gelukkig, het was nog pikdonker; maar hoe laat zou het zijn? Ik luisterde, doch alles was stil in huis. Zou de meid zich ook verslapen, dacht ik, dan zou de heele reis in duigen vallen. Ik lag nog een oogenblik wakker, doch hoorde niets.

Eindelijk dacht ik: kom, ik ga er maar uit, 't zal toch wel bij zessen zijn. Haastig kleeedde ik mij aan en sloop stil de kamer uit naar het slaapvertrek mijner ouders. Wat was alles hier stil, en het ledikant ledig! Vader en moeder zijn reeds beneden, dacht ik, en spoedig liep ik de trap af naar de woonkamer. Daar zaten mijn ouders nog rustig bij de kachel; moeder te naaien en vader de courant te lezen.

„Wat kom je doen?” vroeg vader toen hij mij zag.

„Hoe laat is het?” vroeg ik stamelend, „moeten we ons niet klaar maken?”

„Malle jongen!” zeide moeder, „ga maar gauw weer slapen, 't is pas halfelf; we gaan ook spoedig naar bed.”

„Blijf maar gerust liggen tot je gewekt wordt,” hernam vader; „Mina zal je roepen; ze heeft den bakker hiernaast gevraagd, haar te wekken; als het ten minste goed weer is.”

In een oogenblik was ik boven en weer in bed; doch mijn geest was te onrustig om spoedig weder in te slapen. Na lang woelen en keeren gelukte het toch! Toen ik den volgenden morgen ontwaakte, dacht ik dat het al heel laat was; het was reeds helder licht.

Verschrikt sprong ik mijn bed uit, keek naar buiten, en — zag tot mijn bittere teleurstelling, dat het hard sneeuwde. O, wat was ik teleurgesteld. Het schreien stond mij nader dan het lachen.

Langzaam kleepte ik mij aan en, ik moet het tot mijn schaamte bekennen, de lust om mijn morgengebed te doen was niet groot. Integendeel! Mijn hart was niet vriendelijk gestemd als ik aan den Heer dacht. Waarom heeft onze lieve Heer nu ook geen mooi weer gegeven en gemaakt, dat het niet sneeuwde, pruilde ik bij mij zelf. Werktuiglijk knielde ik neder, om mijn gebedje op te zeggen; doch van harte ging het niet. Ik was heelemaal uit mijn humeur en met een droevig gezicht kwam ik beneden.

„Gaan we niet op reis?” was het eerste woord, dat ik sprak.

„Is dat goeden morgen zeggen?” vroeg vader.

„Goeden morgen, vader, goeden morgen, moeder. Waarom ben ik niet geroepen? Waarom zijn we niet op reis gegaan?”

„Is dit nu weer, om te loopen, mijn jongen?” vroeg moeder.

„Hadden we dan geen rijtuig kunnen nemen?”

„Ik kon er geen krijgen, want de sneeuw ligt bij hoopen op den weg. Eerst moest de sneeuwslede komen, om een weg te banen, en dan is het te laat,” zeide vader.

Ik lette er niet op, dat vader al zoo vroeg was uitgegaan om te zien of er ook nog iets aan te doen was, om toch te gaan. Mijn boosheid nam nog meer toe.

„’t Is toch naar dat het *altijd* sneeuwt, als ik op reis zal gaan,” zei ik, „’t is vervelend,

dat er altijd wat komt als ik eens plezier zal hebben."

"'t Zal je van je leven wel meer gebeuren, mijn jongen," zeide vader, "dat je teleurgesteld wordt. Het beste is maar je geduldig in je lot te schikken; want dat gepruil zal 't niet beter maken en maakt je bovendien nog ondankbaar."

"Wie weet waar het goed voor is," hernam moeder; "ik geloof dat het zeker zoo moest wezen."

"Het kan *nergens* goed voor zijn," dacht ik, "alleen maar om *mij* verdriet te doen."

DE VERRASSING.

Dat ik dien ganschen Zaterdagmorgen niet recht op mijn gemak was en soms van verveling niet wist, wat te doen, behoef ik mijn jeugdigen lezers niet te vertellen. Vader en moeder waren heel vriendelijk voor mij, maar het duurde een heel tijdje eer ik mij liet troosten. Eindelijk, toen de booze bui een beetje afgezakt was en het weer wat opgeklaard, ging ik in den tuin; vroeg een paar kameraadjes bij mij te komen en vermaakte mij met een sneeuwpop te maken, om hem met sneeuwballen te bombarderen. Daardoor kwam ik weder geheel op dreef en als de gedachte

aan de reis weder in mij opkwam, verdreef ik die met een dikken sneeuwbal te maken en hem den sneeuwman precies tegen zijn neus te gooien.

„Het beste, dat men doen kan, is zich te schikken in de omstandigheden,” had mijn vader gezegd en toen ik het deed, had ik er geen spijt van.

Alles scheen weer vroolijk en helder om mij heen en toen ik later even in mijn kamertje was, dacht ik er niet zonder angst aan, dat ik eigenlijk wel een beetje boos op den Heer was geweest. Had Hij mij vergeten?

Neen, integendeel, had Hij mij een verrassing bereid.

Des middags kwam de meid van den dominee vragen of mijn ouders genoeg hadden morgenavond op de pastorie te komen? En of ik vooral dan wilde medekomen, om het Kerstfeest te vieren.

Een avond bij den predikant doorbrengen, was iets bijzonders in mijn jeugdig leven, en daar hij een zoon had even oud als ik, die op school naast mij zat, vond ik dat recht prettig. Wel was ik liever op reis gegaan, omdat ik mij daarvan nog meer genot had voorgesteld, doch de visite bij den dominee had ook haar aantrekkelijke zijde en spoedig was ik met mijn thuisblijven geheel verzoend.

Den volgenden morgen ging ik met vader ter kerk; zeker had ik nooit zoo goed naar

den prediker geluisterd als toen. Misschien wel, omdat ik verwachtte, dat hij mij des avonds zou vragen waarover hij gepreekt had.

Alles wat hij zeide, begreep ik nog niet; maar wel verstond ik hem, toen hij vertelde, dat de Heere Jezus te Bethlehem geboren en in de wereld gekomen was om zondaren gelukkig en zalig te maken. Dat Hij in een kribbe nederlag en de herders tot Hem kwamen. Hoe die mannen geloofden, dat het Kindeke in de kribbe de beloofde Messias was, Die ook hun Zaligmaker zou zijn. Hoe ook wij tot dien Heiland de toevlucht moeten nemen, om van Hem vergeving van zonde en eeuwige blijdschap te ontvangen. „Daarom, mijn hoorders,” vervolgde de predikant, „als gij u zelve ongelukkig gevoelt; als ge er bedroefd over zijt, dat ge zoo gedurig tegen uwen God gezondigd hebt en Hem zoo menigmaal door ontevredenheid met Zijn wijze beschikkingen hebt beleedigd, o, gaat dan tot Jezus, valt uwen Heiland te voet en belijdt Hem uwe zonden. Want het Kindeke in de kribbe is de Heiland, Die op Golgotha voor zondaren stierf aan het kruis; maar ook is opgestaan uit de dooden; maar ook is opgevaren ten hemel, waar Hij gezeten is, om over al de Zijnen te waken en hen plaats te bereiden, opdat ook zij komen mogen, waar Hij is. Wie tot Hem komt, wordt nooit teleurgesteld. Hier op aarde zijn vele teleurstellingen ons deel, als

we ons geluk en onze blijdschap alleen van dit leven verwachten; maar die zijn hope op Jezus stelt zal nooit beschaamd uitkomen."

Ik dacht: zou dominee het weten, dat ik teleurgesteld ben in mijn verwachtingen en zou het daarom zijn, omdat ik mij teveel geluk er van voorgesteld heb? Ik herinnerde mij, hoe onachtzaam ik geweest was in mijn avond- en knorrig bij mijn morgengebed. Dat ik ook heelemaal niet gedacht had aan de vermoedenis voor vader, die 's morgens vroeg al uit was geweest om iets voor mij te bedenken.

Ik kreeg een kleur van schaamte en de bede rees uit mijn hart op: „Och, lieve Heiland, vergeef mij mijne zonden en leer mij naar Uw wil te handelen."

Des avonds gingen wij naar de pastorie, waar ik mij met de kinderen van den predikant zeer vermaakte. Wat wij al uitvoerden weet ik niet meer; maar wel, dat we eindelijk allen binnengeropen werden, en aan tafel moesten plaats nemen. Toen vroeg de dominee: „kinderen, weet gij wel, welk feest wij heden vieren?"

„O, daar heb je het al," dacht ik, „nu zal dominee vragen, wat hij van morgen gepreekt heeft," en mijn hart begon te kloppen. Toch antwoordde ik met de anderen: „Kerstfeest."

„En wat beteekent het woord Kerstfeest?"

Dat wist ik waarlijk niet; maar Jan van den dominee antwoordde: „Christus-feest, pa!"

„Nu," dacht ik, „het is ook geen wonder, dat

Jan het weet, hij is ook een dominee's zoon."

"Waarom wordt het feest zoo genoemd?"

"Omdat de Heere Jezus in Bethlehem geboren is," antwoordde ik spoedig, en dacht er bij: „nu kan dominee meteen hooren, dat ik van morgen goed geluisterd heb."

"Juist, mijn jongen," hernam de predikant, „wij vieren heden het geboortefeest van den Heere Jezus en daarom hebben wij allen reden om blijde te zijn; was Hij niet op aarde gekomen, wij zouden nooit gelukkig kunnen zijn. Nu, ik hoop, kinderen, dat gij u ook in den Heiland zult leeren verheugen en Hem vroeg zult zoeken. Hij heeft u lief en wil u gaarne zalig maken, als gij tot Hem gaat met al uwe zonden. Wij allen toch zijn zondaren en hebben Hem noodig voor tijd en eeuwigheid. Als wij buiten Jezus leven en sterven, zouden wij voor eeuwig verloren gaan; maar als wij tot Hem de toevlucht nemen, zullen we ons eeuwig in Hem verblijden.

Opdat gij u ook nu reeds over de geboorte van den Heiland moogt verheugen, daarom heb ik u binnen geroepen, en hoop dat wij allen een gezegend Kerstfeest zullen vieren!"

Op een wenk van den predikant deed mijn vader nu de schuifdeuren open. En, o, hoe verbaasd keek ik op, toen ik in de achterkamer (wij zaten in de voorkamer) een prachtige boom zag staan met vele lichtjes er aan en vele geschenken er om heen.

Dat was een verrassing!

„Ziet, lieve kinderen!” vervolgde de predikant, „de Heere Jezus heeft ook voor de kinderen, door Zijn komst op aarde, vele tijdelijke en eeuwige zegeningen aangebracht, opdat zij zich in Hem zouden verblijden. Hij denkt vriendelijk aan u allen en zorgt teeder voor u. Ook een kind ondervindt in dit leven soms vele teleurstellingen; maar daarna weet de Heer het ook soms aangenaam te verrassen. De grootste verrassing en blijdschap wacht hun echter, als zij den Hemel mogen binnengaan; want dan zullen zij aanschouwen Zijn heerlijkheid, en die zal ook hun deel worden. Dan zullen zij ervaren: *„wat geen oog ooit heeft gezien, wat geen oor ooit heeft gehoord, en wat geen hart heeft kunnen bedenken, dat heeft de Heer bereid voor degenen, die Hem liefhebben.* O, hoe gaarne zou ik wenschen, dat dit u aller deel werd, en daarom, mijn lieve kinderen, bidt dagelijks den Heer om die genade, dat Hij u tot Zijn kinderen make. Dan zult gij eerst recht de beteekenis leeren verstaan van Jezus' komst op aarde en het heil, dat Hij heeft aangebracht.

En nu kinderen, gaat nu maar den boom eens van nabij bekijken en ziet eens, wat er zool aanhangt.”

Dit lieten we ons geen tweemaal zeggen. In een oogenblik stonden wij om den boom geschaard, die mooi versierd was; aan den

voet lagen eenige prachtig gebonden boeken.

De dominee gaf ons elk een dezer prachtwerken, waarmee ik al heel rijk was, want ik hield dol veel van lezen.

We werden nog verder onthaald op chocolade en andere versnaperingen en toen de kaarsjes bijna opgebrand waren, werd de boom onttakeld. Ook nu kregen wij ieder nog een klein geschenk en een sinaasappel, zoodat ik een poosje later overladen met weldaden naar huis keerde.

„Wel, mijn jongen!” zeide vader, „hebt ge nog spijt, dat we niet op reis zijn gegaan?”

„O, neen, vader!” was mijn antwoord, „ik ben er zelfs heel blijde om. Ik heb echt veel plezier gehad.”

„Nu ziet ge al, dat het ergens goed voor geweest is, dat de sneeuw is gevallen; wie weet waartoe nog meer!”

Moeder zeide niets, maar ik zag aan haar gezicht, dat zij innig gelukkig was over dien heerlijken avond. Zij kijkt altijd zoo, dacht ik, als ik een ernstige les heb geleerd, die de Heer Zelf mij geeft. 't Is dan net, alsof zij zeggen wil: „je bent in goede handen, mijn jongen!”

Toen ik des avonds naar bed ging, vergat ik niet den Heer te danken voor de blijdschap, die ik dien dag gesmaakt had; maar ook vergat ik niet, om Hem vergeving te vragen voor mijn knorrigheid en ontevredenheid. Ja,

ik dacht ook aan de woorden van den predikant en misschien voor de eerste maal steeg in waarheid de bede uit mijn hart op: „Och, lieve Heiland, maak mij een goede jongen en leer mij U lief te hebben.”

Den volgenden morgen, toen ik vroeg ontwaakte, zag ik, dat het dien nacht hard gevoren had; de bloemen stonden op de glazen, de heele grond was met een dik kleed bedekt.

Op school had ik meermalen den meester over *het nut* van de sneeuw hooren spreken en daaraan dacht ik dadelijk! Nu scheen het mij toch goed, dat de Heer het zoo had doen sneeuwen; nu was het winterkoren goed tegen de koude beschermd, en opeens kwamen de woorden van mijn lieve moeder mij in de gedachten: „Wie weet waar het nog meer goed voor is.”

Doch ik zou dit nog op een andere wijze bewaarheid zien.

Den tweeden Kerstdag was het heerlijk weder. De zon scheen op de sneeuw, zonder dat ze ontdooide, want het vroom nog altijd. Toch was het niet erg koud, zoodat vader, toen hij uit de kerk kwam, tot mijn moeder zeide: „Het is zulk prachtig winterweer, dat we toch wel op reis kunnen gaan. Als het morgenochtend zulk weder is als vandaag, dan moesten wij ons voorgenomen uitstapje toch maar doen.”

Moeder vond het goed, en tot mijn groote

blijdschap maakten we ons andermaal gereed, om oom Hein een bezoek te brengen.

Als het morgen nu maar niet weer verandert, dacht ik, en ik verheugde mij met vreeze. Ik ging eens even naar het weerglas zien; doch de barometer teekende: goed weer! Weer ging ik vroeg naar bed, om den volgenden morgen tijdig bij de hand te zijn, doch ik vergat nu niet den Heer te bidden en te danken, ook liet ik niet na Hem te vragen: „Och, Heer, geef als 't zijn kan, morgen ook goed weer.”

Ik sliep dien nacht zeer gerust en zou mij zeker verslapen hebben als Mina mij niet flink gewekt had. Toen ik opgestaan was, ging ik spoedig aan het raam zien, hoe het buiten geschapen stond.

Het was nog vroeg en donker; doch de sterren schitterden aan den hemel en de lucht was onbewolkt. Nu had ik al reden om hartelijk te danken. Zoodra ik beneden gekomen was, vond ik vader al gereed, om met mij de reis te ondernemen. Spoedig ontbeten wij en, na van moeder een hartelijk afscheid genomen te hebben, stapten wij het huis uit en gingen vroolijk en opgewekt onzes weegs.

Wij hadden stevig doorgestapt en vader voelde zich tot mijn groote blijdschap heel niet vermoeid. Bijtijds kwamen wij aan het station van den spoorweg, namen kaartjes en zaten weldra in den trein. Ik had nog nooit

in een spoortrein gezeten! Ik schrikte dus niet weinig, toen het schrille gefluit van de locomotief het sein tot vertrek gaf. Daar snorde de trein als een pijl uit den boog voort en in het eerst durfde ik niet opzien, want het was of alles mij voorbijvloog; doch eindelijk raakte ik er aan gewoon en toen keek ik bedaard het raampje uit.

Alles wat ik zag was mij echter nieuw, en het meest verbaasde ik mij er over, dat het was of de boomen, die ik in de verte zag, snel een rondedans deden. Daar wij met den sneltrein reden, stoomden wij eenige kleine stations voorbij, totdat de trein eindelijk stilstield, de portieren geopend werden, en de conducteurs schreeuwden: „Station ZI.” Toen vloog ik op.

„Handen binnen houden,” zeide vader, „en stil blijven zitten.”

Het was goed, dat ik geleerd had vader te gehoorzamen en het nu ook deed; want kort daarop was het: flap, flap, en de portieren werden weder gesloten.

Ik huiverde er van en dacht: „Ik zou niet gaarne mijn vingers er tusschen gestoken hebben, want dan waren ze zeker verpletterd geworden.” Al was ik lang geen bange jongen, zoo heb ik toch op dat eerste spoorreisje begrepen, dat men zeer voorzichtig moet zijn en zich in geen geval moet wagen.

Weer deed zich een schrill gefluit hooren;

weer ging het stuivend en stampend voorwaarts, tot we eindelijk aan het doel onzer reis waren.

„Wat zal oom Hein wel zeggen, als hij ons nu ziet? als hij maar tehuis is,” zeide ik tot vader.

„Dan zal tante ons wel ontvangen, want die gaat zelden uit; toch zou het mij spijten, als oom soms op reis was. Ik heb hem niet kunnen schrijven, omdat onze reis zoo onverwacht opgekomen is, dus zal hij ons in elk geval niet verwachten.”

We gingen eenige straten van de groote stad Amsterdam door, een paar grachten langs, tot wij eindelijk voor een eenvoudige, doch nette woning stilhielden.

„Hier zijn we er,” zeide vader en belde aan. Spoedig zaten wij in de huiskamer bij tante, die ons hartelijk welkom heette. Even moesten wij wachten op de komst van oom, die op zijn kantoor zat en nu door de meid geroepen werd.

„Welkom, welkom, broeder en neef,” riep hij uit, zoodra hij binnentrad, „wel, dat is goed, dat ge ons eens komt bezoeken. Dat treft net; want we zijn van morgen pas thuis gekomen. Ge moet weten, dat we een week uit de stad geweest zijn en de Kerstdagen te Rotterdam hebben doorgebracht.”

„Gelukkig,” zeide vader, terwijl hij mij even veelbeteekenend aankeek, „dat we dus Zaterdag door de sneeuw verhinderd zijn geworden

op reis te gaan; wij waren voornemens toen te gaan, maar dan hadden we zeker niemand thuis getroffen?"

„Niemand dan de meid," antwoordde oom, „en dus zoudt ge er niet veel aan gehad hebben; 't zou vreeselijk jammer geweest zijn, als ge ons niet thuis hadt getroffen; wij gingen rustig uit; maar nu hoop ik, dat ge eenige dagen bij ons blijft?"

„Ja, tot Zaterdag," hernam vader.

„Kom, dat is goed. Wat ben ik blij, dat er bij u in het noorden zooveel sneeuw is gevallen, want hier hebben we nog geen sneeuw gezien."

Nu, om de waarheid te zeggen, ik was ook verbazend blijde, dat de sneeuw ons voorgenomen reisje verhinderd had; want anders hadden we geen plezierige Kerstdagen gehad. De woorden van moeder kwamen mij weder in herinnering en ik dacht: „Wat de Heer doet is waarlijk goed; dat heb ik nu zelf ondervonden."

Wij brachten heerlijke dagen te Amsterdam door. Oom liet ons veel zien van die groote stad, dat voor mij onvergetelijk was; en tante verwende mij geducht in huis, want, daar zij zelf geen kinderen had, meende zij, dat zij mij niet genoeg goed kon doen. Ik merkte wel, dat zij mij gaarne wilde houden, maar te midden van al mijn plezier, dacht ik toch menigmaal aan mijn eenzaam moedertje thuis

en wat zij wel zou zeggen als zij hoorde, dat ik opnieuw had geleerd, dat tegenspoed ergens goed voor is.

Menigmaal heb ik ook in mijn later leven nog aan die les gedacht, als ik eens teleurgesteld werd in mijn plannen; ik zeide dan altijd: „Wie weet waar het goed voor is,” en ik wachtte op de uitkomst.

Maar niet alleen dit, ik had nog meer geleerd door die dagen van Teleurstelling en Verrassing, namelijk om mij *in alles* in de hand des Heeren te stellen, en dagelijks mijn knieën voor Hem te buigen, en Hem te vragen: „Och Heer, maak mij door Uw Woord en Geest Uwe wegen bekend, en leer mij in het pad van Uwe geboden te wandelen, om Jezus' wille.” De Heer Zelf heeft amen op die bede gezegd en nu mag ik gelooven, dat Hij mij uit genade mijn zonden om Jezus' wil vergeven heeft, en mij tot Zijn kind heeft gemaakt; alzoo mag ik ook mij verblijden in het Kindeke van Bethlehem.

Ziehier, mijn jeugdige lezers, een eenvoudig verhaal van een mijner vrienden. Het kwam mij belangrijk genoeg voor, om het u op dit Kerstfeest over te vertellen en ik hoop dat de Heer door Zijn Heiligen Geest de leeringen er in vervat ook in uwe harten mag wegleggen.

